

Socialministeren (Steincke): Jeg beder ærede Medlemmer om ikke at blive forskrækket, fordi jeg møder saa svært bevæbnet. Det er altid en Beroligelse at have det tilstrækkelige Materiale med, selv om man kun agter i ringe Grad at anvende det. I øvrigt vil jeg begynde med at takke de ærede Ordførere for Socialdemokratiet, det radikale Venstre og Retsforbundet for de overordentlig venlige Bemærkninger, de gjorde overfor mig personlig med Hensyn til det Arbejde, der er gaaet forud for Socialreformen. Det kan jeg naturligvis kun glæde mig over og beklager, at Venstres ærede Ordfører, der har siddet i dette Arbejde og derfor har et nærmere Kendskab til det, i Gaar i Virkeligheden kun fandt Anledning til Kritik. Det falder mig dog paa ingen Maade ind i Dag at gaa i Rette med ham, saa meget mere som han dels ikke er til Stede og dels har Sølvbryllup, og det vilde derfor være en ejendommelig Anledning til at vælte mig ind over ham.

Den ærede Ordfører kritiserede Bestemmelsen i § 223 om Enkemænd. Jeg skal dertil sige, at disse Bestemmelser blev ikke rigtigt refereret, og at de ikke indeholder den Fare for Misbrug af denne Hjælp, som den ærede Ordfører lod til at tro. Endvidere kritiserede den ærede Ordfører Refusionsordningen, Fordelingsreglerne efter § 77. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører her gjorde sig skyldig i den almenmenneskelige Fejl, at naar man skal forandre en gældende Ordning, stiller man altid Idealet op, og naar man ikke kan naa dette, hvad man jo aldrig kan i denne syndige Verden, begynder man at kritisere det, der er stillet op, skønt alle er klar over, at det er meget bedre end det, man har. Jeg har ikke ventet med Hensyn til Refusionsordningen at naa et Ideal, jeg har kun ventet at naa en betydelig bedre Ordning, og det skal Forholdene, naar disse Love føres ud i Livet, nok vise, at det er en baade bedre og retfærdigere Ordning, uanset at det muligt kan gøres enkelte Indvendinger. Forholdet var det, at det store kommunale Udvalg, der tumlede med disse Regler for Refusionsordningen, har prøvet alle mulige Udveje. Jeg tror, der var fjorten forskellige Udkast og fjorten forskellige Beregninger, før man fandt den Refusionsordning, der normalt vilde føre til de rimeligste Resultater. Derfor indser jeg ikke Nyttens af her at begynde at kritisere den. Jeg tror, dette Spørgsmaal er saa gennemtrawlet, at man i det hele og store har opnaaet, hvad man kunde vente.

Endelig udtalte den ærede Ordfører

sig en Del med Hensyn til Venstres Indsats for at forøge Antallet af de Tilfælde, hvor Hjælpen ifølge Forslaget vilde faa Fattighjælps Virkninger. Jeg tror, at den Ændring, der er sket paa dette Omraade, ikke er nogen afgørende Ændring. Det vil med Hensyn til Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning Hjælpen vil faa Fattighjælps Virkninger, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører for det kommunistiske Parti nævnte, komme meget an paa, hvorledes de enkelte Kommunalbestyrelser ser paa Forholdet. Og det er der ikke noget urimeligt i, disse Love maa administreres af Kommunalbestyrelserne, og hvis disse skulde administrere særlig inhumant, maa der rejses en Stemning imod dem i de vedkommende Kommuner. Det havde jeg egentlig ikke tænkt mig skulde volde Beklagelse specielt fra Kommunisternes Side, der jo, om jeg maa sige saa, er nogle rene Svende til at rejse Stemning i den enkelte Kommune, navnlig ogsaa hvor der ikke er Grund til det. Hvis de har noget at beklage sig over, har de her et udmærket Omraade for deres Agitation. Der er i øvrigt rigtigt peget paa, at det er Kommunalbestyrelserne, der har det bedste Kendskab til Forholdene, som ogsaa skal have Ansvar.

For øvrigt maa jeg sige til Venstres ærede Ordfører, at Fattighjælpen jo efter Flertallets Forslag hverken har samme Udstrækning eller Indhold som i Øjeblikket. Paa et væsentligt Omraade er Fattighjælpen noget andet end nu, fordi Reglerne om Hjemsendelse under alle Omstændigheder falder bort, og det betyder overordentlig meget i Praksis.

Jeg ser altsaa ikke Rimeligheden i, at Venstres ærede Ordfører, efter at vi er kommet til Enighed, kritiserer paa disse Punkter, men paa den anden Side maa jeg indrømme, at Kritikken ikke var af den Karakter, at der var mere Grund til at fordybe sig deri, end jeg har gjort med disse Bemærkninger.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti lykønskede mig ligeledes til de opnaaede Resultater, rigtignok ikke ud fra den Betragtning, at Resultaterne i og for sig var heldige, men ud fra den Betragtning, at det i Virkeligheden i alt væsentligt var Socialreformen, som Venstre trods tidligere Kritik havde gennemført. Jeg synes, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti i denne Forbindelse gav en urigtig Fremstilling af disse Forhandlingers Forhistorie, men da Angrebet i saa Henseende nærmest var rettet mod Venstre, vil jeg antage, at det ærede Medlem